

Kurs: BG 1016 Examensarbete, Jazz kandidat 15 hp

Årtal: 2014

Examen: Konstnärlig kandidatexamen i musik, 180 hp

Intuition: Institutionen för jazz

Handledare: Petter Nygårdh & Marie Selander

Hanna Olivegren Wessblad

SAME GROUND

Musik från min sanna grund.

Skriftlig reflektion inom självständigt, konstnärligt arbete

Det självständiga, konstnärliga arbetet finns
dokumenterat på inspelning: **Ridge – SAME GROUND**

Innehållsförteckning

Introduktion	sid 4
Min musikaliska bakgrund.....	sid 4
Mina utbildningar.....	sid 5
Adolf Fredriks Musikskola.....	sid 5
Södra Latins Gymnasium	sid 6
Skurups Folkhögskola	sid 7
Kungliga Musikhögskolan	sid 8
Uppehåll – Frihet - Intuition.....	sid 9
Resultatet av studieuppehållet och nya musikaliska resor.....	sid 9
ZOMES.....	sid 9
Andra grupper och jazzklubben Vyjazz	sid 10
Mitt Projekt-Att starta ett eget band. Processen från idé till skiva	sid 10
Uppdelning av min musikalitet.....	sid 11
Att hitta rätt personer och vara ärlig i sin musik	sid 11
Musiken som blev skivan Same Ground	sid 13
Att driva band och utveckla sina idéer	sid 14
Inspelning	sid 15
Beslut om hur skivan ska släppas	sid 16
Släppa skivan SAME GROUND.....	sid 16

Efterarbete	sid 17
Sprida sin musik	sid 17
Gemenskap, stöd Lights are changing	sid 17
Att zooma ut och inte ta saker för personligt.....	sid 18
Hur går man vidare	sid 19
Mål.....	sid 20
Sammanfattning – Same Ground.....	sid 20

Introduktion

Mitt arbete handlar om resan från de att jag startade mitt eget band Ridge fram tills dess att vi släppte vår debutskiva, Same Ground. Om att våga göra musik från sitt hjärta, tveka, kämpa, repa, spela in och släppa en skiva på eget bolag. Jag skriver reflekterande om den processen, saker jag tyckte gick bra och vad som kändes tungt.

Min musikaliska bakgrund

Den 1:a augusti 1987 föddes jag, Hanna Roxanne Olivegren Wessblad i Stockholm. Det hade inte varit någon bra sommar och snart väntade höst och vinter, rusk och kyla. Min pappa fick kort efter min födsel ett jobberbjudande på Hawaii som datakonsult och då tyckte mina föräldrar att vart kan man bättre spendera sitt första år i livet än på Hawaii! Jag minns inte mycket från vårt hus där men har sedan dessa alltid älskat värme, sol, hav, blommor, tropiska miljöer, grönska och solnedgångar. Dessa saker tror jag har färgat mig starkt både som människa och musiker.

Ingen av mina föräldrar är musiker men älskar musik, speciellt mamma som alltid har jobbat med kultur och mångfald. Hemma spelades ofta jazz, soul, Motown, världs-, folk- och klassik musik. Gemensamt för allt hon spelade var känslan och ärligheten i musiken, konstnärer med väldigt personliga röster. Detta har berört mig mycket. Min pappa är datakonsult, naturvetare och en ”filosof”. Med honom har jag alltid haft djupa samtal om livet och universum. Både mamma och pappa reste mycket med mig så tidigt i livet fick jag se många olika plaster i världen.

En sång som präglade mig i ung ålder och som spelades när jag vaggades till sömns är

Louis Armstrong - What a wonderful world.

<http://www.youtube.com/watch?v=E2VCwBzGdPM>

Mina föräldrar lät mig vara fri i mina intressen och tidigt började jag älska musik, dans och att improvisera. Då jag inte har några syskon skaffade jag många kompisar både vuxna och barn. Jag brukade vara den som berättade historier när vi skulle på utflykt med dagis. Historier som aldrig tog slut. Jag gillade även att göra "konstrueringar" på mina vuxna vänner. Jag placerade dom i en viss position, bad dom sitta helt stilla och sedan smyckade jag ut dom med allt som behagade mig. Det blev helt tokiga installationer. Jag gillade också att spela in sånger och improviserade radioprogram på vår kassetbandspelare. När jag var tre år sa jag till mamma att jag ville bli ”sjungerska och åka från planet till planet”.

Hanna Olivegren Wessblad – Små historier som liten

<https://soundcloud.com/hannaolivegren/hanna-som-liten/s-mLc6t>

Mina Utbildningar

Adolf Fredriks musikskola

När jag blev 9 år sa jag till mina föräldrar att jag ville söka till Adolf Fredriks Musikklasser. Mamma oroade sig för att jag vid så unga år skulle bli utsatt för att bli bedömd och kanske bortvald. Jag förstod inte vad hon menade utan tyckte att det var väl bara att sjunga *Vem kan segla* och knacka lite rytmer.

Efter några månader fick vi reda på att jag kommit in och från 1997-2003 gick jag där. Det var en fantastisk skola och jag lärde mig otroligt mycket. Vi fick sjunga många olika typer av körstycken, vi fick resa och utmanas. Men det var tufft också. Av lärarna blev man indelad, invald och bortvald i diverse olika ensembler, körer och grupper och det fanns mycket konkurrens redan då. Dessvärre ledde denna typ av elitistisk pedagogik till att eleverna tidigt började jämföra sig med varandra. Musikens och själens värsta fiende = elitism.

För mig hade musik ingen prestige kopplat till sig när jag var liten, den var fri. Sen studerade jag på musikskolor där man jämförs med andra och där det finns en slags underliggande tävlan. Om man inte är väldigt stark i sin personlighet och musikalitet så tror jag att man blir otroligt påverkad av detta. Det är lätt att falla för grupptricket angående vilken musik man "får" tycka om samt att börja tveka på sig själv, om man aldrig blir utvald till solon o.s.v.

Jag tror att elitism och tävlan gör att musiken tappar karaktär, att man inte vågar lyfta fram sin personlighet eller talang. Jag känner många som inte orkat fortsätta med sin musik p.g.a. detta. Musik är generellt ett svårt ämne för hur man än gör så uppstår elitism på något sätt. Jag tror att det är viktigt att musikutbildningarna ger eleverna mycket stöd och inte uppmuntrar elitism för mycket. Därför förstår jag nu i efterhand precis vad min mamma var rädd för att jag skulle utsättas för men jag är ändå glad att jag gick på den skolan.

Utöver musiken så älskar jag att dansa. Parallellt med att jag gick i Adolf Fredriks Musikklasser började jag dansa på en musikallinje på Danskompaniet. Här fick vi sätta upp olika musikaler varje vår och jag fick mycket uppskattning och fina ord från lärarna. Jag inser nu att det var otroligt viktigt att komma bort från min skola och få annan inspiration utifrån. Det var efter att jag hade fått ett solo i musikalen *Moulin Rouge* då jag skulle sjunga *Nature Boy* som jag kände att jag ville satsa på sången mer individuellt. Sakta började jag förstå att jag hade något att ge och började tro på min röst.

Ella Fitzgerald - Nature Boy

<http://www.youtube.com/watch?v=WBfuoMpabHY>

Jag lyssnade också mycket på soul under dessa år och en stor favorit både som musiker och kompositör är Stevie Wonder. Han har lärt mig otroligt mycket. Alicia Keys och D'angelo liksom.

Stevie Wonder - Visions

<https://www.youtube.com/watch?v=mWXhBAINGS0>

Alicia Keys - Fallin

<https://www.youtube.com/watch?v=Urdlvw0SSEc>

D'angelo - Spanish Joint

<https://www.youtube.com/watch?v=jPUmnAjp5h8>

Under åren på AF jobbade mamma mycket i Västafrika på ett kulturcenter som hon drev där. Det gjorde att jag var där några veckor per år och blev väldigt inspirerad av den västafrikanska musiken. Jag gick kurser i djembe, sång och dans då jag var där. Några stora förebilder är Salif Keita, Toumani Diabate och Oumou Sangare.

Salif Keita - Moussoolou

<http://www.youtube.com/watch?v=IAuRkiXJP1c>

Toumani Diabate - Cantelowes

<http://www.youtube.com/watch?v=0DEKQjj6Ga0>

Oumou Sangare - Seya

<http://www.youtube.com/watch?v=sbxCaUdvlsI>

Södra Latins Gymnasium

Efter AF sökte jag till Södra Latin och deras yrkesmusikerlinje. Det var en mycket nervös audition och efter en lång väntan fick jag reda på att jag kommit in. Jag gick där åren 2003-2006. Det var här som min kärlek för modern jazz föddes och tiden då jag började utforska min stora passion, improvisation. Det var också under dessa år som jag började skriva musik.

Bobo Stenson Trio - Alfonsina y el mar

<http://www.youtube.com/watch?v=oKrTzvf6La8&list=PL849AA3020326FF0E>

Wayne Shorter - Infant Eyes

<http://www.youtube.com/watch?v=Gujh-gDJBvw>

Sidsel Endersen - Nightsong

http://www.youtube.com/watch?v=_ePLts2-B6I

Erika Angell – Blow life in my soul

http://www.youtube.com/watch?v=s_KeP02P6lk

Dessa artister var viktiga för mig för att de spelade jazz på ett modernt sätt som tilltalade mig mer. De sångerskorna jag har nämnt har inspirerat mig till att använda rösten som ett instrument och att experimentera med alla ljud en röst kan åstadkomma. De fick mig att vilja börja utforska mer modern musik som tillslut ledde mig in på improvisationsmusiken.

På Södra Latin började jag känna mig otroligt påverkad av vad som var "okej" att lyssna på. Tyvärr tror jag att jag valde bort viss typ av musik som jag gillar för jag var rädd att inte bli respekterad av en del lärare och kompisar. Musik som jag nu har hittat tillbaka till och som är oerhört viktig för mig. Soul, gospel och pop var sådant som jag inte riktigt kunde stå för att jag tyckte om. Det kändes inte som att

man riktigt blev respekterad av de coola jazzarna om man lyssnade på sånt. Det var för "enkel" musik.

Konkurrensen och elitismen var ännu tuffare på Södra Latin än AF och många led av prestationsångest som ett resultat av detta. Tyvärr drabbade det mig också och jag mådde ganska dåligt under en tid och undrade om jag skulle orka fortsätta med musik och om jag dög. Det var lätt att fastna i kontrollbehov för att hantera all stress och press. Jag minns t. ex att man fick poäng då man sökte in och att dessa siffror var något som man nästan "hade i pannan" under resten av sin studietid. Jag var 21 av 25. Man visste precis vilka som var 25 och de blev mer accepterade.

Ensemblerna var uppdelade efter nivåer och hade man sång som huvudinstrument så fick man inte ha jazzensemble förrän andra året och funkensemblen fick man aldrig vara med i. Detta har ändrats nu men då jag tänker tillbaka på det så känns det helt absurt och omodernt. Redan här uppstod en diskriminering gentemot sång som instrument. Det var också förfärligt nog tydligt att killarna var generellt mer accepterade än tjejerna.

På Södra Latin började jag lära mig att det enda sättet att orka med den tuffa musikvärlden är att söka mer inåt och försöka förstå vem man är. Hur man än vänder och vrider på det så är ju varje människa unik och det är inget som någon kan ta ifrån henne. Här började min resa för att hitta min hjärtemusik. Musik från min grund med allt vad den innehåller, detta blev början på en mycket lång resa.

Det var även mycket annat i den åldern som tog tid. Många förvirrade tankar i huvudet. Det är inte särskilt bra att hålla på med prestige, jämförelse och elitism i den åldern. Det är ju självklart inte bra i någon ålder men just då kändes det som att man inte hade någon skyddsmur alls utan som att all kritik och alla känslor bara välldes över en.

En sak som räddade mig under dessa år var en grupp jag var med i som hette Soulmessengers. Vi spelade soul men på vårt väldigt egna vis och hade mycket spelningar på fester. Det var en viktig kanal för mig. En kanal till frihet. En annan liten anekdot från denna tid är då jag en gång var på väg hem och hittade en liten lapp, instucken bakom ett stuprör där det bara stod med stora bokstäver SJUNG. Det är något jag aldrig kommer glömma i hela mitt liv och jag tar ofta fram den lappen när jag känner mig osäker.

Skurups Folkhögskola

Efter Södra Latin skulle många av mina studiekamrater söka till folkhögskolor och jag hängde på den vågen. Jag visste att jag inte var redo och mycket riktigt så fick jag reservplatser men kom inte in någonstans det första året som jag sökte. Det blev ett sabbatsår. Jag tog körkort, gick på konserter, reste, övade, spelade, och skrev musik. Våren därpå sökte jag igen och kom in på Skurups folkhögskola. Hösten 2007 flyttade jag till den lilla hålan Skurup och visste inte riktigt vad jag skulle vänta mig.

Det blev två fantastiska år. Jag tror aldrig jag spelat så mycket som jag gjorde där och jag började hitta mitt eget "röstspråk" som jag använder när jag improviserar. Men även denna skola hade en ganska tuff jargong. Det var ofta svåra låtar som vi

skulle improvisera över och man behandlades lite som en blåsare. Men jag tyckte om det här sättet att arbeta på och fick motivation och kraft att försöka göra så gott jag kunde.

På Skurup kände jag tydligt av ett slags negativt särbehandlande gentemot dom som gick på sång och särskilt om de var kvinnor. Som om de finns en slags osynlig hierarki där instrumentalister är ”mer musiker” än sångare. Märkligt hur djupt sådana fördomar kan sitta hos vissa. Under dessa år lyssnade jag mycket på instrumental musik så det föll sig ändå naturligt för mig att passa in min röst där. En musiker som har inspirerat mig mycket till det är Bobby McFerrin.

Bobby McFerrin – Ave maria

<http://www.youtube.com/watch?v=PgvJg7D6Qck>

Jag skrev mer låtar, bildade band och fick komma ut och spela en del. Här träffade jag också vänner som jag kommer ha kvar livet ut. Det var i slutet av Skurup som jag bildade min första grupp. Duon *Two Kwai* tillsammans med gitarristen Joel Fabiansson.

Two Kwai – My life this far

<http://www.youtube.com/watch?v=OOcCqNVV27U>

Two Kwai – Den ensamaste båten

<http://www.youtube.com/watch?v=RS61ZUBMQRs>

Kungliga Musikhögskolan

Våren 2009 sökte jag till KMH och även till Gotlands tonsättarskola. Jag kom in på Gotland och var första reserv på KMH. Det var nära att jag flyttade till Gotland men i början av juni fick jag ett samtal från KMH om att jag hade kommit in. Jag blev både glad och kluven. Jag ville satsa på mig själv som kompositör men jag längtade tillbaka till Stockholm och föll nog lite för det prestigefyllda i att komma in på KMH så det blev den skolan.

Åren på KMH har varit speciella. Jag var ganska trött på musikutbildningar när jag började och kände mig inte inspirerad av vissa ämnen. Utsikten att vistas fler år i en sådan miljö och att vara stressad inför skolarbeten gjorde att jag tappade mig själv mer än fann. Det var mycket att göra, många uppgifter och måsten. Jag slutade faktiskt skriva musik under dessa år och hade inte någon riktigt energi att driva egna projekt.

Självklart lärde jag mig mycket också och träffade några personer som står mig väldigt nära nu. Jag mötte många fina lärare bl.a Erika Angell som alltid har varit en stor inspiration för mig. Det var också på KMH som bandet *Silence Blossoms* bildades, bestående av mig, Sam Andreae (kompositör, sång, saxofon, elektronik) och Gus Loxbo (bas, gitarr, sång, såg och elektronik). Vi började spela i slutet av 2010 och har sedan dess varit ute på många turnéer, släppt kassett med liveinspelningar och spelat in vår första studiolatta som vi ska släppa i april 2014.

Silence Blossoms – Lady white

<http://vimeo.com/75563766>

Silence Blossoms – Remembrance of an open wound

<http://www.youtube.com/watch?v=Eon3G6SIDCE>

Under dessa år blev jag också allt mer intresserad av improvisationsmusik och spelade mycket med musiker inom denna genre. Jag medverkade på flera adhoc spelningar på Fylkingen och började jobba på konstfestivalen Hagenfesten i Dalafloa under somrarna. Jag kom också i mer kontakt med elektronisk musik och skaffade lite pedaler.

Jag gjorde också en resa till Senegal precis i början av 2011 där jag gick på sångkurs och dansade. Detta var första gången jag var i Västafrika själv. Under de senaste åren hade jag inte ägnat så mycket tanke åt mitt intresse för den västafrikanska musiken men nu kom allt upp igen. Vi lärde oss flera fantastiska sånger och jag insåg att deras sångsätt kändes så otroligt naturligt för mig. Detta var en viktig resa som påverkade mig mycket.

Uppehåll - Frihet - Intuition

Jag slutförde alla kurser och blev godkänd. Samtidigt försökte jag att lägga så mycket tid som möjligt på det jag ville göra. 2011 kände jag dock att jag behövde en paus för att bara få vara mig själv, frilansa och starta nya projekt. Helt enkelt försöka få tillbaka min lust och kraft frikopplat från allt vad skolor var. Jag hade redan under tiden på KMH frilansat mycket för att bygga upp mitt musikerskap utanför skolan. Oavsett vad man väljer för genre och väg så tror jag att det är bra när man får mycket intryck utanför alla dessa institutioner.

Resultat av studieuppehållet och nya musikaliska resor

ZOMES

Under mitt sabbatsår jobbade jag bl. a. på festivalen Nya Perspektiv i Västerås och träffade där Asa Osborne, en musiker från Baltimore. Han var artist på festivalen och spelade solo med synth och trummaskin under namnet ZOMES. När jag satt i publiken fick jag idén om ett samarbete och pratade med honom efter konserten.

Jag berättade om min idé och han tyckte det lät spännande och ville att jag skulle vara med på hans konsert som han skulle ha i Stockholm några dagar senare. Så blev det. Vi gjorde en Ad hoc spelning tillsammans som blev väldigt fin och insåg båda två att vi ville fortsätta skapa musik ihop. Därför bjöd han senare med mig till New York där han skulle vara förband till en grupp som heter Beach House.

Det musikaliska mötet med honom kan vara något av det viktigaste som hittills hänt mig och jag är stolt över att jag vågade gå på min intuition och började prata med honom efter hans framträdande på Nya Perspektiv. Nu är han som en bror och jag inser att det är oerhört viktigt i livet, att man lyssnar på sin magkänsla och

vågar ta kontakt med människor som man berörs av.

I september 2012 åkte jag åter igen till Baltimore för att spela in vår första skiva. Den heter Time Was och släpptes på Thrill Jockey i april 2013. Under våren 2013 turnerade vi på östkusten i USA och Asa kom på besök till Sverige i somras för att skriva mer låtar och spela in nytt material. Så nu är ZOMES en duo.

Under vår turné i USA köpte jag min första looppedal. En Boss RC 300. Det var starten på en ny era. Plötsligt kunde jag styra mycket av mina effekter själv plus att jag kunde göra loopar live. Detta har jag haft mycket glädje av och jag ser fram emot att lära mig pedalen ännu bättre.

Zomes:

<http://www.youtube.com/watch?v=3HrjV1XExL8>

Zomes - Time Was på Spotify:

[Zomes – Time Was](#)

Andra grupper och jazzklubben Vyjazz

Jag har också ett band som heter TÖN tillsammans med Lisa Ullén (piano) och Leo Svensson (cello) samt en duo med Erik Hanspers. Jag frilansar också fortfarande mycket i improvisationssammanhang.

Sedan två år tillbaka sitter jag i FRIM's styrelse, en viktig förening som anordnar konserter med improviserad musik i Stockholm.

Under hela 2013 bodde jag till stor del uppe i Dalarna och drev jazzklubben VYJAZZ i Tällberg tillsammans med Oskar Bond. Det var kul och lärorikt att arbeta som arrangör men också väldigt mycket jobb. Vi insåg till slut båda två att det tog för mycket tid från vårt eget musicerande men jazzklubben var oerhört uppskattad och gav oss många andra möjligheter.

<http://vyjazz.weebly.com/>

Det viktigaste under dessa år var dock att jag hittade kraft och inspiration för att starta en egen grupp. Mer om detta i nästa avsnitt.

Alla dessa fantastiska band och sammanhang som jag är med i tror jag inte hade kommit till om jag inte fått lite paus från utbildningen. Så fungerar jag. Det är som att min fantasi och drivkraft började andas igen. Jag blev mer spontan och gick mer på min intuition.

Mitt projekt – Att starta ett eget band. Processen från idé till skiva.

När jag skriver om denna process kommer jag ta med en del av mina låttexter som är väldigt talande för den period jag var i och i vilken riktning min musik har gått.

Uppdelning av min musikalitet

Jag tog uppehåll från KMH hösten 2011 och redan den sommaren började jag skriva musik igen. Vid den tiden spelade jag mest improvisationsmusik och med Silence Blossoms. Ett tag trodde jag att jag bara skulle vara verksam inom den genren men så dök lusten till att skriva låtar upp igen. Låtar som lät mer pop, soul, punk med mycket stämmor. Jag tänkte då att jag kunde dela upp mig själv på något vis. Fortsätta spela improvisationsmusik på ett håll och bilda ett band som spelar mer pop på ett annat håll. Jag hade också visionen att få in det västafrikanska i min musik. Något som visade sig vara svårare än jag trodde och kräver ännu mer tid och arbete.

Jag var fast ganska länge i idén om att jag måste välja genre. Jag var orolig för att musiker från olika sammanhang inte skulle respektera mig om jag blandade för mycket olika stilar. Detta var en tanke och känsla formad av rädsla. Det är mycket den jargongen som råder i vissa genrer, upplever jag. Musik som ska vara fri och konstnärlig men som istället blir låst och bestämd.

Så jag startade Hopes for Leo som senare blev Ridge. Med i bandet hade jag, Oskar Bond - klaviatur, Sebastian Ågren - trummor, Johan Lindbom – bas, Stina Agnas – kör och Daniel Ögren - gitarr. Vi började spela min musik och arrangerade den noggrant. Låtarna fick tydliga former och alla hade specifika roller i bandet. Då vi skulle spela in vår demo i december 2011 gjorde vi det till klick, väldigt strukturerat. Någonstans här började jag fundera över om sättet vi jobbade på och spelade musiken kändes rätt.

Jag har en stor kärlek till improvisation och vill att det ska finnas utrymme för ett mer fritt samspel. När vi hade arrangerat dessa låtar och spelat in så var det som att inget av detta fanns med. Formerna kändes väldigt kontrollerande och endast på ett ställe var lite improvisation med. Jag fick också känslan av att de fina musikerna jag hade med blev mer som ett komp än en del av gruppen. Detta tror jag är väldigt vanligt att man tampas med när man sätter ihop en grupp. Jag vill gärna att det ska vara demokratiskt men i slutändan är det ändå min idé och ingen kommer brinna för det lika mycket som jag. Jag upplevde också att jag inte delade samma musikaliska vision med några i gruppen. Detta blev tydligt när vi skulle mixa demon och jag ville ha ett mer ”skitigt” sound men andra tyckte att det skulle vara mer polerat. Jag insåg att jag kanske skulle behöva göra en del förändringar för att komma vidare med musiken på det sätt jag önskade. Mer om detta i nästa stycke.

Att hitta rätt personer och vara ärlig i sin musik

Vi blev till slut klara med demon och hade konsert på Lilla Hotell Baren i Stockholm i april 2012. Jag var glad för det vi åstadkommit men kände att vår musik saknade något. Det var för lite improvisation och galenskap och min röst kom inte fram på det sättet jag hade önskat. Jag skulle vågat ta för mig lite mer ha sången längre fram i mixen. Vi tog lite paus och jag träffade Asa i New York för att ha konserten med Beach House.

När jag var i New York blev det tydligt för mig att jag inte riktigt kunde stå för Hopes for Leo's musik. Jag hade tänkt sprida den och träffa "viktiga" människor men något tog emot. Jag förstod att det vi spelade bara representerade en bit av mig och att jag inte kunde dela upp min musikaliska själ så som jag tänkt mig. Därför

kändes det fel att presentera det för skivbolag och personer som jag ser mycket upp till. Det kändes inte klart ännu som att inte hela jag var med. Jag tror också att om man gör saker i stress eller med fel intention så leder det ingenstans. Om en musikgrupp är tillräckligt bra, unikt och ärlig så kommer folk att märka det. Man kommer inte behöva jaga lika mycket men vi var inte där ännu.

Väl hemma i Sverige blev jag tvungen att förklara detta för bandet och försöka hitta en ny riktning. Jag hade skrivit ny musik och ville också arrangera om de låtar vi hade spelat. Något inom mig skrek efter mer improvisation, lekfullhet och galenskap. En del av bandet slutade och kvar blev jag, Daniel och Oskar som fortsatte spela tillsammans och söka vidare efter hur musiken skulle låta. Vi öppnade upp formerna mer och gav plats för spontanitet. Vi prövade att spela vissa av de snabba låtarna som ballader och började även spela en del nytt material. Jag kände att Daniel och Oskar kunde förstå min vision med att blanda komponerat med mer improvisation och instrumentala delar. Jag började även spela en del synt och sakta så kom vårt sound att bli alltmer syntigt.

Efter ett tag insåg jag att trummor ändå kändes otroligt viktigt så jag frågade Rael Raissi om han ville vara med. Vi repade vid några tillfällen sedan meddelade Daniel att han inte längre hade möjlighet att fortsätta. En känsla av hopplöshet kom över mig men jag bestämde mig för att försöka förstå varför det här hände. Kanske hade jag inte varit ärlig mot mig själv och musiken från första början.

Det var nu dags att börja lyssna efter vad musiken och jag ville, inte vad folk runt omkring skulle tycka. Vid denna tidpunkt ändrade jag även namn på gruppen. Jag kände att jag ville ge den nytt liv. Så Hopes för Leo blev nu Ridge.

Jag ville välja in musiker efter vad som skulle passa låtarna och inte bara för att en viss person var bra på att spela och ett "bra namn" att ha med. Detta är något som jag kämpat med mycket genom åren. Att försöka släppa vad andra ska tycka och inte försöka analysera vad andra tänker. Helt enkelt sluta skapa problem som inte finns. Detta gäller både i mina privata relationer och hur jag behöver tänka för att stå på mig i min musik. Därför skrev jag denna text.

Things that don't exists

November 2011

I keep making up things that don't exists. Like I want to make troubles out of thin mist.

I say things and seek for you reaction. Now though what I hope to feel is our deep attraction. It's not that I don't trust you anymore but lately you're causing me feelings...I'm insecure

I keep looking for signs that make me think. Now your love for me slowly slowly sinks

I say things and seek for you reaction. Now though what I hope to feel is our deep attraction. It's not that I don't trust you anymore but lately you're causing me feelings...I'm insecure

Now I know how I made you feel. And I know it takes time to heal. Our love is worth fighting for we can grow and become so much more. I can't own something I

never had. This I have to accept and don't go against it. Two free souls is the way to be. Don't lock your love that's the key.

Musiken som blev skivan Same Ground

Jag, Raeel och Oskar repade en del under början av 2013. Vi hade gamla låtar som vi hittade nya arrangemang på och vi testade helt nytt material som kändes spännande. Jag ville att det skulle finnas en tydlighet i formerna men också mycket rymd och improvisation. Jag ser det lite som att varje låt är en historia för sig. Alla låtar är relativt långa och det ger den tålmodiga och hängivna lyssnaren en fin resa. Jag gillar när det kommer delar i ett stycke som bryter av och kastar sig in ett annat ljudrum. När det går från relativt lågmält till kaos eller från en stämma till fem stämmor. Fyra av låtarna som vi spelade in har jag skrivit helt själv. *Melt*, *Mounds*, *Chasing* och *Unpredictable Roads*. Det har börjat med att jag suttit vid min synth eller ett piano och hittat ackord/komp. När något känns bra nog så spelar jag in det och sedan brukar melodin och alla stämmor komma naturligt. Oftast improviserar jag fram de med "låstadstext". Eftersom att jag använt mig mycket av syntljudd i mina demos blev det naturligt att göra det även på inspelningen. Vanligtvis brukar jag inte ha spelat in någon klar trumidé men har bra koll på vad jag hör i mitt huvud och försöker istället sjunga det för Raeel. Viktiga inspirationer när jag skrivit dessa låtar har varit Bon Iver, Sigur Ros och Radiohead.

Bon Iver: <https://www.youtube.com/watch?v=TWcyIpul8OE>

Radiohead: <https://www.youtube.com/watch?v=nVw9gsNFZIA>

Sigur Ros: <https://www.youtube.com/watch?v=wfJVAoTE2PI>

Jag ville få till ett tydligt ganska smutsigt och tungt sound med oväntade ackord och former. Jag ville också att det skulle finnas partier som kändes mer rymliga och stora med t.ex. mycket reverb. Angående mina texter så har jag tänkt mycket på hur jag vill försöka leva mitt liv och vilka mina livsfilosofier är. Det gäller både *Melt*, *Chasing* och *Unpredictable Roads*. *Unpredictable Roads* handlar specifikt om att hur mycket man än försöker styra sitt liv så kommer det alltid att finnas oförutsägbara vägar. *Mounds* är en historia om en kung som blir sjuk och känslolös av att tro för mycket på makt. Något som jag tycker generellt händer ofta i vårt samhälle.

Unpredictable Roads

Even if you choose a path, life will take the unpredictable roads. That is why you shouldn't control. Cherish life and trust the unknown.

When you walk down that road you will face the fears that you hid yourself from. That is why you shouldn't resist. Trust your heart and walk through the mist.

When you think you're through you must continue on. This is the way that you will learn how to stay strong. And if the road is rough just know that you'll succeed and people close to you will give you the light you need.

Even when you think you know, life will show it's unpredictable. So don't force your dreams. Cherish love and flow with the streams. When you walk down that road you will face the fears that you hid yourself from. That is why you shouldn't

resist. Trust your heart and walk through the mist.

When you think you're through you must continue on. This is the way that you will learn how to stay strong. And if the road is rough just know that you'll succeed and people close to you will give you the light you need.

De andra två låtarna på skivan *Vi två som vatten* och *We won't say goodbye* har jag skrivit tillsammans med Oskar som spelar klaviatur. Jag tycker att det är väldigt kul att skriva med honom då vi har samma smak när det kommer till musik fast är bra på olika saker. Han är snabb på att hitta ackord och fina komfigurer och jag står för melodi, stämmor och text.

Att driva band och utveckla sina idéer

Självklart är det speciellt att driva ett band. Jag vet att de som är med i Ridge gärna vill det men det är inte ett demokratiskt band där alla hjälps åt utan det mesta ligger på mig. Vissa dagar är det tufft och speciellt de dagar man tvivlar på sin musik. Ibland dyker rädslan för att inte räcka till upp men jag försöker bearbeta den genom att vara ännu mer mig själv och kliva utanför min osäkra bubbla. Det är fantastiska musiker jag har med och vi jobbar väldigt bra tillsammans.

När jag började skriva musik till Ridge sommaren 2011 så gjorde jag egna demoinspelningar som jag sedan gav till alla. Efter det byggde vi upp arrangemangen kollektivt. Det var väldigt inspirerade och jag tror att vi bara kommer bli ännu bättre och modigare i att utveckla våra idéer desto mer vi får spela tillsammans.

I mitt arbete med mina demoversioner insåg jag hur mycket jag tycker om att producera och mixa. Det föll sig därför naturligt för mig att producera Ridge's skiva och jag var även med under samma process med Zomes skiva. Jag vill också börja lära mig mer om sampling och börja spela in livejud som jag senare kan använda i mina produktioner.

Så småningom vill jag släppa ett musikalbum fast på DVD. Jag vill kombinera video, ljud, teater och dans. Tanken är att jag ska stå som producent för denna DVD men bjuda in konstnärer i mina kretsar som jag vill samarbeta med. Det är spännande att förfina och skaffa nya konstnärliga uttryck med det är också otroligt viktigt för mig att få intryck från andra och samarbeta.

Under denna tid så har jag bl a haft Marie Selander som lärare. Vi har pratat mycket om Ridge och vad jag vill med mitt band. Hon har peppat mig till att så småningom börja ta in de västafrikanska elementen i vår musik och till nya sätt att komponera på.

Jag har även kommit på att jag vill börja skriva mer texter på svenska och att jag vill att det ska vara mer politiskt. Länges har jag haft en längtan efter att få säga något om vårt samhälle och jag vill också försöka hjälpa unga i ett förebyggande syfte, främst tjejer för att de ska våga satsa på sig själva och sitt inre istället för sitt yttre. Jag har tyvärr inga systrar men nyligen när jag satt och funderade över detta så kom jag på hur otroligt många fina vänner jag har som är precis som systrar för mig. Funderade även på vad jag hade velat säga till min lillasyster och vad jag önskat att någon sa till mig när det var lätt att halka ur sin kärlek till sig själv. Då kom denna text till.

Till mina systrar

Februari 2014

*Nu när du växer upp, glöm inte bort din lekfullhet, en del av dig.
Lås inte in din lust och ha med din fantasi, en del av dig.
Sjung starkt och fel och högt och låt ditt tempel dansa, en del av dig.
Och var beredd på att andra kommer tycka men gå din egen väg!*

*Fortsätt att vara stark, trots all ytlig mark!
Ge mycket inre tid, där själen kan ta vid!*

*Gå inte på allt skit om hur man bör se ut!
Du är din vackraste, och det finns inget slut!*

*När du får en vän som respekterar hela dig, ta vara på det.
När magen säger dig vad som är rätt och fel, ta vara på det.
Våga älska någon annan som dig själv, ta vara på det.
Och var beredd på att andra kommer snacka med gå din egen väg!*

*Fortsätt att vara stark trots all ytlig mark!
Ge mycket inre tid där själen kan ta vid!*

*Gå inte på allt skit om hur man bör se ut!
Du är din vackraste, gå din egen väg!*

Jag finns nära.

Inspelning

I början av 2013 fick Ridge ett erbjudande om att spela in i en studio i Borlänge som heter Boom Town. Då jag vid denna tidpunkt bodde i Dalarna så fick man spela in gratis där. Vi började inspelningen av vår skiva i februari 2013. Inspelningsprocessen flöt på bra och vi fokuserade på att lägga alla trummor och syntar. På tre dagar hann vi spela in sex låtar och nu återstod det för mig att lägga all sång.

Några veckor efter detta blev min pappa väldigt sjuk och det var som att allt stannade av. Jag började därför inte med pålägggen förrän senare på våren. När sommaren kom så fick vi även en idé om att lägga gitarr på några av låtarna och frågade då Anton Torrell om han kunde hjälpa oss. Det kändes så bra att han tillslut spelade in gitarr på alla spår och nu är han en fast medlem i Ridge.

Processen med skivan fortsatte och inte förrän i oktober 2013 spelade jag in de sista små sångspåren. Efter det var det dags för mixning som vi gjorde själva med hjälp av en studiotekniker på BoomTown. Till slut blev vi nöjda med mixningen och låtarna hade äntligen hittat hem. Det var många olika spår på alla låtar och det tog tid att hitta rätt nivåer för alla olika ljudkällor. Sen tar det även tid att hitta passade effekter så som reverb, delay och distorsion. Jag gillar att sitta med och mixa och vet att jag har stora öron som hör väldigt små detaljer och brukar känna direkt om något sticker ut för mycket eller måste komma upp i mixen. Dock vill jag

till nästa skiva samarbeta med en producent som möter mina idéer på ett mer intresserat sätt och som är mer insatt i vår musik.

Beslut om hur skivan ska släppas

Så var jag framme vid att ta beslut om hur jag skulle släppa skivan. Helst ville jag hitta ett skivbolag som kunde hjälpa mig men efter att ha deltagit i musikkonferensen DAFM på Södra Teatern i november där bl. a Robin berättade att det mest spännande hon gjort var att starta eget skivbolag och släppa sitt eget material så ändrade jag mig. Jag hade dessutom ingen lust att behöva vänta på att andra skulle bestämma om jag skulle "få" släppa min musik eller inte utan ville ta saker och ting i egna händer.

Jag bestämde mig för att släppa materialet på eget bolag, HOW Records (HOW=Hanna Olivegren Wessblad). Sedan följde arbete med mastring, SAMI, STIM, IFPI, marknadsföring och design. Det är en spännande resa men mycket jobb. Tyvärr lyckades jag inte ha tillräckligt mycket tålamod för att hitta någon som hjälpte mig med marknadsföringen utan gjorde större delen själv. Jag hade dock väldigt mycket hjälp under denna tid av min handledare Petter Nygårdh som la upp en plan för hur jag skulle göra allting och hjälpte mig med alla steg.

Petter kom in i skedet då jag bestämt mig för att släppa skivan själv och hjälpte mig med att göra en tidsplan. Deadlines för mastering, pressutskick, släpp av singel, hemsida, samt uppföljning. Vi sågs vid flera tillfällen men hade också mycket kontakt via telefon och mail. En annan person som har varit som min handledare under denna process är Marie Selander som jag haft i sång. Utöver att vi har sjungit så har vi pratat mycket om vad det innebär att ha ett band och släppa sitt eget material. Hon har stöttat mig och delat med sig av sina egna erfarenheter.

Trots detta så har denna resa lärt mig att man ska ta hjälp av människor för att sprida sin musik. Det går inte att göra allt själv. Det är annars lätt att allt det organisatoriska och administrativa kring processen tar över på bekostnad av den kreativa delen. Vi hade också en del repetitionshelger under hösten och kom på att det var dags att ta in en till på sång. Eftersom att jag skriver musik med så mycket sångstämmor så kändes det viktigt att kunna ha med dom när man spelar live. Trots att jag kan lägga en del stämmor själv med hjälp av min effektpedal så är det mycket roligare att ha med fler fantastiska personer på sång. Jag frågade Carolina Wallin Perez och hon ville gärna vara med. Kort därefter frågade jag även Katja Willstedt som nu också är med och körar. Det var en underbar känsla, som att gruppen hittade hem och kändes fulltalig. De senaste gångerna vi repat har det känts otroligt bra. Äntligen så var alla stämmor som finns med på mina demoinspelningar med i verkligheten, vi har börjat hitta ett fint samspel och allas personligheter kommer fram mer och mer i gruppen. För varje gång vi spelar så känner jag mig ännu tryggare och tror att vi har en spännande utveckling framför oss.

Släppa skivan Same Ground

Jag bestämde mig för att bara släppa skivan digitalt och satsa på att sprida den på internet samt göra musikvideos till några av låtarna. Att lägga den lilla budget jag har på detta istället för att trycka upp skivor. Den 7:e februari släppte vi vår första

singel "Melt" och den 27:e februari släppte vi hela albumet, SAME GROUND. Samma dag hade vi en release konsert på Restaurang Landet. Konserten gick väldigt bra och vi fick många fina ord efteråt. Vissa kom t.o.m. fram och grät. Det kändes bra för oss som spelade men då det var första gången alla spelade ihop så kändes det också ganska nervöst och vi tappade bort oss lite här och var. Jag hade lagt ner mycket tid och kraft på den kvällen och det blev det precis som jag tänkt mig. Mycket folk, bra publik, bra ljud och vi var stylade och fina på scenen!

Skivan på spotify:

[Ridge – Same Ground](#)

Efterarbete

Sprida sin musik

Jag försöker sprida vår musik så mycket som möjligt på internet och till media. Jag upplever dock att det är svårt ibland. Det är inte lätt att få uppmärksamhet och publicitet som ett indieband när man inte ha något namnkunnigt bolag eller en PR-person bakom som hjälper till. Jag fortsätter att höra av mig till folk och letar efter samarbeten fast det är tufft. Jag har kommit på att det är så mycket bättre att söka en personlig kontakt med någon istället för att skicka ut ett mail till 200 personer. Bättre om man får en recension av en tidning som man kontaktar på ett personligt sätt än att det inte skrivs om det alls. Det finns risk för att stora mailutskick känns som en mailbomb.

Gemenskap, stöd, Lights are Changing

Jag har därför försökt att hitta alternativa vägar och också sprida skivan till sådana som jag känner. En otroligt viktig kanal har varit maillistan *Lights are Changing* som jag blev medbjuden till i januari 2014 av Marie Selander. Detta är en lista med endast kvinnliga musiker, producenter och konstnärer som Marit Bergman startade 2003. Här kan man tipsa om sin musik, fråga om råd och dela med sig av sina upplevelser både bra och dåliga. Det var också personer på denna lista som låg bakom artikeln "Glöm inte oss när historien skrivs" i Aftonbladet den 17 februari 2014.

<http://www.aftonbladet.se/debatt/debattammen/kulturochnoje/article18382577.ab>

Den här listan och gemenskapen den gav fick mig att återigen inse kraften av att hjälpa varandra. Speciellt kvinnor emellan. Att vi inte ska vara varandras konkurrenter utan istället finnas där som varandras stöd. Det är så viktigt att ge varandra komplimanger och goda ord. Ofta tänker man mer än vad man säger. Var mot andra som du vill bli behandlad själv, det har jag tänkt på mycket under den senaste tiden. Ge kärlek så får du tillbaka. Som ett tack till denna känsla och hur mycket mer kraft det ger mig så skrev jag denna text.

When we understand

Februari 2014

Trying hard to find our ways to make things right. We can't forget to care outside ourselves. Have to give back to the world and make up for what we take.

*When we help each other, when we understand the way to share.
We won't walk away, no we can start and try today.*

Wealth and growth, what is it meant for? How can some people let power and fame make them to forget solidarity? Have to give back to the world and make up for what we take.

*When we help each other, when we understand the way to share.
We won't walk away, no we can start and try today.*

Att zooma ut och inte ta saker för personligt

Trots bra stöd så är arbetet med att nå ut med sin musik verkligen tungt och ibland är det lätt att tappa hoppet. Man börjar värdera sin musik efter vilken uppmärksamhet den får. Jag upplever detta som väldigt farligt och måste påminna mig själv om allt jag åstadkommit och att jag är en unik sammansättning som människa och musiker.

Då man arbetar med det här är det viktigt att inte börja se allting negativt och ta saker för personligt. Bara för att man inte får svar från en tidning eller blogg så får man inte börja tvivla på sin musik och skapa problem. Ett citat som funnits med mig under denna tid är Tage Danielsson som sa " *Livet är inte ett problem som ska lösas utan en verklighet som ska upplevas*".

För att vara så stark som möjligt i denna ganska kalla del av branschen så har jag umgåtts mycket med min familj och mina kära vänner. Jag har också satt till att lägga mycket tid på mina andra intressen för att få lite distans. Ett annat knep jag använt mig av är att försöka zooma ut. Det är lätt att drunkna i musikbloggar, recensenter, antal spelningar, likes, skivbolag, bokningsbolag och andra kontakter. Då brukar jag t ex börja fundera på den här magiska planeten, solen, naturen osv. Mitt första ord var nåne (måne) och en av mina texter handlar just om detta, om det som är större än oss.

Melt

Jan 2013

*Solid it lays, not a single word it says.
Brightness it brings to even the darkest days.*

*Telling us to give time to our own thoughts and things we miss.
Reminding us about; life is now and it's a bliss.*

*Peacefully arise, brings everything to life.
Harsh and strong that is all we know.*

*Telling us to give time to our own thoughts and things we miss.
Reminding us about; life is now and it's a bliss.*

*Melting together we stand on the same ground.
Grasping oneness is not one it's all around.*

Hur går man vidare?

Nu är Ridge skiva släppt och efter vår releasekonsert kände jag mig väldigt tom i några dagar. Det är inte så konstigt med tanke på hur mycket jag hade jobbat med att skriva, producera och släppa plattan. Sådant får man också vara beredd på när man sysslar med konst. Man ger allt på konserter, turnéer, inspelningar eller liknade och sen kan det kännas lite ledsamt. Nu efter några veckor så har det dock vänt och jag försöker titta framåt. Min önskan är att Ridge ska få komma ut och spela mer i år, att vi ska spela in en ny skiva i höst och hitta bra människor att samarbeta med. Jag har precis träffat en manager som vi med allra största sannolikhet kommer inleda ett samarbete med i höst.

Sen gäller det att ha balans. Att vara utåtriktad, sprida sin musik, träffa nya människor men inte glömma det inre arbetet som innebär att skriva ny musik, repa, arrangera och fundera, vilket är precis lika viktigt. För det är ju musiken som kommer först sen människorna som eventuellt vill lyssna på den. Ett sätt för mig att gå vidare är också att lyssna på ny musik och hitta ny inspiration. Jag har t.ex ursprung från Ukraina och Ryssland. Något som jag inte har ägnat så mycket tid åt hittills men när jag nu börjar lyssna på körmusik från Ukraina och en del ryska kompositörer så förstår jag att det finns ett tonspråk där som sitter djupt i mig. Att gå vidare är att leta mer inåt och att inte vara rädd.

Mål

För mig har det också varit viktigt att redogöra vilka mål jag har och vad jag önskar uppnå med min musik. Om man börjar tänka praktiskt så lever vi ju tyvärr i ett väldigt kapitalistiskt samhälle där man måste ha en del pengar för att överleva så om jag vill arbeta med musik måste jag se till att kunna överleva på det också.

Mitt mål är också att i största möjliga mån bara göra musik som känns konstnärligt givande. Det kan kanske låta väldigt snobbigt men jag gjorde ett val för ett tag sen att jag inte skulle ta några spelningar som jag inte kände för. Givetvis spelar jag ibland på bröllop och liknade men att göra långa mingelspelningar på hotell är något jag sällan tackar ja till numera. Jag vill hellre fortsätta kämpa med min musik och ha tro på att jag kan överleva på den. Det är en sporre.

Mitt mål har också varit att hålla på med musik på många olika sätt och i olika konstellationer. Något som jag faktiskt gör nu. Jag är med i tre permanenta band, frilansar och läser också en filmmusikkurs för att jag sen vill kunna jobba med att skriva musik till film. För att kunna leva på sin musik så gäller det inte bara att vara med i många olika sammanhang utan också vara kreativ för att hitta nya scener för musik. Som ett exempel på detta så jag har spelat live på en yogaklass. Det var väldigt kul och något jag vill göra mer. Att samarbeta med människor från olika konstgrenar tror jag också på, göra större projekt och att ha med både politik, musik och show.

Sammanfattning - Same Ground

När jag skulle börja skriva mitt examensarbete blev det tydligt för mig vad det handlade om och varför jag döpt vår skiva till Same Ground. Det har alltid varit mitt mål. Att min musik ska komma från min ärliga grund och den jag är. Om jag tappar bort den så tappar jag min musik. Så vad är min grund? För mig är det min själ plus allting jag hittills har inspirerats och färgats av. För mig är det att få med soulen, stämmorna, improvisationen, det lågdynamiska, svaga, minimalistiska och det högdynamiska, starka och pampiga, det västafrikanska, det ukrainska, det politiska, svenskan och engelskan.

När jag stod där på scenen på vår releasespelning på Restaurang Landet den 27:e februari så kände jag att jag hittat rätt grupp människor. Jag ser verkligen fram emot vår resa och allt vi kommer utforska. En annan anledning till att jag döpte vår skiva till Same Ground är just för att jag upplever det som en viktig egenskap i ett band, att man bygger upp en grund tillsammans och spelar musik utifrån den.”

Något som jag också funderat över är att när man driver ett band får man inte stanna upp i sitt kreativa skapande bara för att alla musiker i bandet inte kan vara med och spela jämt. Jag har valt fantastiskt fina musiker till Ridge men också människor som är mycket upptagna. Det känns viktigt att vara flexibel och veta att Ridge kan lika gärna vara jag och Oskar på piano som att alla är med. Det är viktigt att fortsätta skapa och inte sätta hinder för musiken. Jag kanske t.o.m. spelar in en soloskiva snart.

Äntligen börjar jag känna mig helt fri i min musik och värdera saker utifrån mig själv. Jag har nu fokus på vad som är min tanke med det jag gör och hur jag känner, inte hur det kommer tas emot.

Jag vill kunna göra det som faller mig in. Om det så är att göra en beat-danslåt för att sedan jobba med abstrakt röstimprovisation så ska jag göra det. Självklart vill jag att min musik ska ha en röd tråd, en personlig ton som man känner igen.

Något som också är intressant är att jag börjat lyssna mer på musik som jag älskade när jag var mindre, lite som att söka mina rötter. Genom mina musikaliska rötter hittar jag fler musikaliska element som jag vill ha med i det jag skriver idag. Nu börjar jag t ex känna mig mogen för att ta in det västafrikanska och ukrainska på något sätt.

Jag trodde ett tag att jag behövde välja bort musik från "min grund" och bestämma mig för en genre. Livet och mänskligheten är alldeles för komplext för att det skulle kunna fungera så. Det har varit otroligt bra för mig att skriva det här arbetet. Det har hjälpt mig att se allt fantastiskt jag åstadkommit och sysslar med!

Jag har också en väldigt stor kärlek till djur och på sistone då jag jobbat med att nå ut med min musik och vara stark i det så har två djur dykt upp mycket hos mig dels i drömmar och i verkliga livet. Det är katten och påfågeln. Katten är självständig, stark, bryr sig inte så mycket om vad andra tycker, smidig, vacker, klok och modig. Påfågeln visar sina färger och breder ut sina vingar, håller inte inne med sin kreativitet och galenskap. Det får bli ledorden för hur jag vill att min resa ska fortsätta. Nu avslutar jag detta arbete med en äldre text som handlar just om det här.

Chasing

Maj 2012

*Oh, how can it be we're chasing things we can't even see.
Why do we strive for the goals we know makes us less alive.*

*Just be who you are. Stop controlling things and let it come to you.
Give time to your fire. Only do the things that you truly desire.*

*Oh how can it be we miss the things we really ought to see.
Just so you know, you can set it straight, if you trust and let it go.*

*Just be who you are. Stop controlling things and let it come to you.
Give time to your fire. Only do the things that you truly desire.*